



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **J. M.**, bytem, zastoupen Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.06.2016, č.j. KUJI 48314/2016, sp. zn. OOSČ 456/2016 OOSC/148/4,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.03.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-18, JID: 50177/2016/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku

podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f), a to v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 silničního zákona.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Dne 06.12.2015 v 12:09 hod jako řidič motorového vozidla reg. zn.na silnici č. I/38 – dálniční přivaděč, ve směru jízdy Havlíčkův Brod – Jihlava, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h) o 58 km/h. Silničním radarovým rychloměrem zn. RAMER 10C hlídky OSD Policie ČR Jihlava mu byla naměřena rychlost 153 km/h. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 148 km/h.

Za spáchání přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 silničního zákona s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce nejprve stručně shrnul průběh správního řízení, přičemž dále uplatnil své žalobní body následovně.

Dle žalobce postupoval správní orgán I. stupně správně a v souladu s judikaturou, když se rozhodl první (z jeho pohledu) nenáležitou omluvu akceptovat. Nicméně první omluvu na den 03.02.2016 vyhodnotil správní orgán I. stupně zcela nesprávně jako nenáležitou. Touto optikou poté správní orgán I. stupně posuzoval i v pořadí třetí omluvu na den 16.03.2016. I kdyby tato omluva byla nenáležitá, měl by ji správní orgán I. stupně v souladu se svým názorem jako první v pořadí nenáležitou omluvu akceptovat. Nicméně rovněž třetí omluva byla náležitá, neboť byla učiněna z důvodu veřejného zájmu a nikoliv z důvodu pracovní schůzky, jak nesprávně vyhodnotil správní orgán I. stupně. Žalobce přiznal, že tato omluva byla doložena toliko tvrzením a uvedením veřejně dostupných jmen, nicméně mu nebylo zřejmé, jakou formou tuto omluvu více doložit. Proto žalobce správnímu orgánu I. stupně nabídnul případné další důkazy, pokud by mu jeho omluva nestačila. Správní orgán I. stupně však žádný dotaz na doložení dalších důkazů nevznnesl, ani žalobci nedal najevo, že by třetí omluvu neakceptoval. Žalobce tedy byl v legitimním očekávání, že správní orgán I. stupně třetí omluvu rovněž akceptoval, a to zvláště za situace, kdy bylo nařízeno čtvrté ústní jednání na den 23.03.2016. Z tohoto se žalobce musel omluvit pro akutní stomatologický zákrok, avšak správní orgán I. stupně se již touto

omluvou nezabýval a dne 23.03.2016 vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce k tomuto uvedl, že Nejvyšší správní soud přistupoval původně k omluvám spíše restriktivně z důvodu relativně krátké prekluzivní lhůty jednoho roku. Po změně zákona, která prekluzivní lhůtu prodloužila na dva roky, však začaly soudy na omluvy pohlížet jemnější optikou v duchu zásady *in dubio pro libertate*, přičemž žalobce konkrétně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15.04.2016, č.j. 33 A 12/2015.

Pokud se tedy správní orgán I. stupně rozhodl neakceptovat třetí omluvu a realizovat žalobcovo právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí na dalším ústním jednání (23.03.2016), pak neakceptací řádné čtvrté omluvy a překvapivým vydáním prvostupňového rozhodnutí porušil jeho základní právo vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Toto pochybení bylo umocněno tím, že správní orgán I. stupně žalobce v době od 09.03.2016 do 23.03.2016 nesdělil, že jeho třetí omluvu žalobce. Ústní jednání tak bylo provedeno bez přítomnosti žalobce, a tudíž bylo porušeno jeho základní právo jako obviněného z přestupku.

Žalobce dále uvedl, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal e-mailem dne 25.04.2016 v zákonné lhůtě odvolání, které písemně doplnil dne 03.05.2016. Výzvou ze dne 05.05.2016 (doručena dne 16.05.2016) byl žalobce vyzván k doplnění odvolání o odvolací důvody a podpis, a to do pěti dnů od jejího doručení. Vzhledem k tomu, že byla lhůta nepřiměřeně krátká, podal žalobce proti této výzvě dne 01.06.2016 e-mailem odvolání, které písemně doplnil dne 07.06.2016. Žalovaný se však tímto odvoláním nezabýval s tím, že výzva nebyla učiněna formou usnesení, a proto proti ní není přípustné odvolání. Žalobce měl však za to, že lhůta k doplnění odvolacích důvodů měla být stanovena dle ustanovení § 39 správního řádu usnesením, proti kterému je přípustné odvolání. Výzvu k doplnění podpisu lze učinit dle ustanovení § 37 správního řádu a k doplnění důvodů musí být stanovena přiměřená lhůta, což pět dnů není. Žalobce měl tudíž za to, že se žalovaný měl odvoláním proti výzvě zabývat. Žalovaný však toto neučinil a rozhodl o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by jej vyzval k doplnění odvolacích důvodů. Tímto postupem žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou a rozhodnutí je proto nezákonné z důvodu absence výzvy k doplnění odvolacích důvodů.

Správní orgán I. stupně se tak ve svém rozhodnutí dopustil řady zásadních pochybení s možným vlivem na zákonnost rozhodnutí. S ohledem na konkrétní a specifické okolnosti se nezabýval možnou absencí materiálního znaku přestupku a možnou absencí zavinění. Nezabýval se ani zcela nestandardním jednáním policistů pramenícím nejspíš z toho, že při měření rychlosti nepostupovali v souladu s IAŘ PČR a návodem k obsluze měřicího zařízení, přičtení neexistující přítěžující okolnosti a tedy zvýšení sankce atd. Pochybení správního orgánu I. stupně specifikované výše je natolik zásadní, že měl žalovaný bez dalšího prvostupňového rozhodnutí zrušit, což však neučinil.

Žalobce v závěru uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a i z důvodu nesrozumitelnosti a rozpornosti. Rovněž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Rozhodnutí je nezákonné i z titulu závažných vad v řízení a je vydané v rozporu se základními právními principy, výkladovými právními metodami a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR.

S ohledem na všechny v žalobě tvrzené skutečnosti žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především zdůraznil, že v odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí nebyly uvedeny konkrétní námitky, odvolací důvody, které žalobce ani přes výzvu nedoplnil, a proto byl postupem dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu posuzován pouze soulad napadeného rozhodnutí se zákonem.

Správní orgán I. stupně akceptoval první dvě omluvy žalobce, ačkoli jejich náležitost byla přinejmenším sporná (zhoršení zdravotních potíží žalobce). S ohledem na opakující se omluvy, učiněné vždy v den nařízené ústního jednání ze zdravotních důvodů, přistoupil správní orgán I. stupně k předvolání žalobce na dva termíny, a to buď na den 16.03.2016 nebo na den 23.03.2016 (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2016, 9 As 240/2015-58). Z termínu 16.03.2016 se žalobce omluvil dne 09.03.2016 s odkazem na dlouhodobě plánované jednání z titulu jeho funkce s členem Podvýboru pro bankovníctví, pojišťovnictví a finanční trhy poslancem A. B. Svou omluvu nikterak nedoložil, ačkoliv měl povinnost svou omluvu odůvodnit a tyto důvody prokázat.

K nevyrozumění žalobce o neakceptování třetí omluvy žalovaný konstatoval, že bylo naopak v zájmu žalobce, aby se informoval, zda byla či nebyla jeho omluva akceptována, což však neučinil.

Žalobce byl rovněž v předvolání řádně poučen o tom, že své právo vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu bude moci realizovat při ústním jednání.

K výzvě k doplnění náležitostí podání žalovaný uvedl, že tato výzva se dle ustanovení § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu provádí standardně přípisem, nikoliv usnesením, proti kterému není možné podat odvolání. Pokud se žalobci zdála lhůta pro doplnění náležitostí odvolání příliš krátká, mohl požádat o její prodloužení. Nic z toho však žalobce neučinil a své odvolání i přes výzvu ve stanovené lhůtě ani později do vydání napadeného rozhodnutí nedoplnil. Žalobce nadto ani ve svém odvolání proti výzvě nenamítal, že by se mu zdála lhůta příliš krátká. Toliko uvedl, že se své odvolání doplní po poradě se svým právním zástupcem. Žalobci nic nebránilo doplnit své odvolací důvody kdykoliv v průběhu odvolacího řízení.

Pokud měl žalobce za to, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo jeho postup a závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení. To však žalobce neučinil a podal pouze blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které i přes výzvu dále nedoplnil. Veškeré námitky tak byly žalobcem uplatněny až v podané žalobě. Tuto procesní strategii spočívající v pasivitě po celou dobu přestupkového řízení,

umocněnou počtem omluv z nařízených ústních jednání, které byly učiněny většinou v den nařízeného jednání, považuje žalovaný za účelovou a obstrukční taktiku. Obdobné jednání přitom hodnotil již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 23.04.2015, č.j. 2 As 215/2014-43.

Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice především uvedl, že mu byla doručena výzva k doplnění podání, která byla fakticky usnesením. Z tohoto důvodu se žalobce proti tomuto usnesení odvolal v zákonné lhůtě z důvodu, neboť lhůta pěti dní na doplnění důvodů odvolání byla nepřiměřeně krátká. Správní orgán I. stupně na odvolání proti usnesení (výzvě) nereagoval a tak bylo žalobci překvapivě doručeno napadené rozhodnutí. Správní orgán I. stupně své usnesení ze dne 05.05.2016 nazval jako „Odvolání – výzva k doplnění podání“ a nepoučil žalobce o možnosti se proti tomuto usnesení odvolat včetně odvolací lhůty. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění označení správního orgánu, proti němuž odvolání směřuje, k označení rozporů s právními předpisy, co se navrhuje, podpis osoby a ke všemu žalobci stanovil lhůtu pěti dní. Z procesní opatrnosti tedy žalobce ve stanovené lhůtě doplnil označení správního orgánu a podpis. Ohledně označení rozporů s právními předpisy a obsahu návrhu byla však stanovená pětidenní lhůta nepřiměřeně krátká. Celý případ je složitý, správní orgán I. stupně se dopustil řady nezákonností a navíc se žalobcům právní zástupce od 01.05.2016 prokazatelně nacházel v zahraničí. Žalobce proto požádal správní orgán I. stupně o stanovení nové lhůty na doplnění odvolání v přiměřené lhůtě 30 dní, a to s ohledem na počáteční fázi řízení a prekluzi přestupku až po dvou letech od spáchání přestupku. Žalobce rovněž neporozuměl závěrečnému upozornění ve výzvě, protože je v přímém rozporu s právním řádem.

Správní orgán I. stupně na odvolání žalobce proti výzvě žádným způsobem nereagoval a nedoplněné odvolání bez dalšího postoupil žalovanému. Žalovaný k tomu uvedl, že výzva nebyla učiněna formou usnesení, a tudíž se proti ní nebylo možno odvolat.

Zákon sice přímo nestanoví výzvu dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu učinit formou usnesení s možností se proti ní odvolat, nicméně převažující správní praxe takto činí, a to s ohledem na ustanovení § 39 správního řádu. Domnívá-li se totiž obviněný, že lhůta k odstranění nedostatku podání je nepřiměřená, může proti takové lhůtě brojit právě odvoláním proti usnesení. I při akceptaci zaslání výzvy nikoliv ve formě usnesení se však správní orgán následným odvoláním musí zabývat, a to z důvodu zkoumání přiměřenosti určené lhůty k odstranění nedostatku a z důvodu posečkání na odůvodnění odvolání. A to tím spíše za situace, kdy správní orgán konal ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, ani dodatečně mu neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a de facto odmítl posečkat přiměřenou dobu na doplnění důvodů odvolání. Takový postup není v souladu s principy dobré správy.

Žalobce dále konstatoval, že je připraven více rozvést a konkrétně doložit další obecně namítaná pochybení správních orgánů. Dle názoru soudu s ohledem na závažné procesní vady je bezpředmětné řešit konkrétní skutkové námitky.

V.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. Oznámení přestupku, zpracované Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Odboru služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu (dále jen „Policie ČR“) ze dne 06.12.2015, č.j. KRPJ-121936-2/PŘ-2015-160007-TRN, oznámení přestupku sepsané na místě dne 06.12.2015 hlídkou Policie ČR, záznam o přestupku ze dne 06.12.2015 s číslem snímku z měřiče č. 6668, na němž je zachyceno motorové vozidlo značky s registrační značkou s naměřenou rychlostí 153 km/h. Součástí správního spisu je i ověřovací list č. 28/15 ze dne 23.02.2015 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET. Z něj plyne, že silniční radarový rychloměr RAMER10 C byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze s platností do 22.02.2016. Součástí správního spisu je i úřední záznam ze dne 06.12.2015, č.j. KRPJ-121936-1/PŘ-2015-160007-TRN, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), dle které byl aktuální stav jeho bodového hodnocení 0 bodů.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 22.01.2016 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 08.01.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-2. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 03.02.2016 ve 13:00 hod. Byl poučen o skutečnosti, že pokud se nebude moci ze závažných důvodů v určený termín k ústnímu jednání dostavit, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit a důvody omluvy doložit. Rovněž byl poučen o možnosti projednat a rozhodnout o přestupku v jeho nepřítomnosti dle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích za situace, kdy se odmítne dostavit či se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce byl taktéž poučen, že se může po celou dobu řízení včetně ústního jednání vyjádřit ke všem skutečnostem a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, přičemž veškeré podklady pro rozhodnutí budou správním orgánem I. stupně shromážděny k datu ústního jednání a žalobci bude před vydáním rozhodnutí dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Prostřednictvím tohoto poučení byl správním orgánem vyzván, aby se ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání.

Dne 03.02.2016 byla správnímu orgánu doručena prostřednictvím e-mailu omluva žalobce z nařízeného ústního jednání (dále jen „první omluva“), jež byla zdůvodněna zhoršením zdravotních potíží, v jejichž důsledku se nemohl na jednání dostavit, neboť musí jít k lékaři. Žalobce rovněž přislíbil zaslat potvrzení. Toto učinil podáním ze dne 08.02.2016, jehož součástí bylo potvrzení od lékaře a kopie receptu. Z výměnného listu ze dne 03.02.2016, vystaveného MUDr. M. Š., lékařem urgentního lékařství, vnitřní medicíny

a geriatrie, vyplývá, že pro zhoršení gastroenteritidy byl pro žalobce nutný klid na lůžku, dietní režim a léky dle indikace.

Správní orgán I. stupně v návaznosti na podanou omluvu žalobce opětovně předvolal k ústnímu jednání, a to prostřednictvím přípisu ze dne 04.02.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-7, na den 25.02.2016 v 10:30 hod. Předvolání pak obsahovalo zcela totožné poučení jako první předvolání. Z tohoto jednání se žalobce omluvil prostřednictvím e-mailu dne 25.02.2016 (dále jen „druhá omluva“) s odůvodněním, že se cítí velmi špatně, zřejmě se mu vrací nemoc, které čelil v minulém týdnu a musí vyhledat lékaře. Opětovně přislíbil zaslat potvrzení od lékaře. Toto učinil podáním ze dne 29.02.2016, jehož součástí bylo potvrzení pro administrativní účely ze dne 25.02.2016, vydané MUDr. J. V., lékařskou interního lékařství ve zdravotnickém zařízení EUC Premium s.r.o. Dle tohoto potvrzení byl žalobce vyšetřen na interní ambulanci pro akutní zdravotní obtíže, byla mu doporučena léčba, klidový režim, přičemž ze zdravotního hlediska nebyl schopen cestovat.

Dne 07.03.2016 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání ze dne 25.02.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-10. S ohledem na opakované zdravotní komplikace správní orgán I. stupně stanovil dva termíny ústního jednání, a to na den 16.03.2016 v 15:00 hod nebo na den 23.03.2016 v 09:00 hod. I toto předvolání obsahovalo příslušné poučení. Z jednání ze dne 16.03.2016 se žalobce omluvil prostřednictvím e-mailu ze dne 09.03.2016 a následného přípisu ze dne 10.03.2016 (dále jen „třetí omluva“), ve kterém uvedl, že v daný termín má z titulu své funkce ředitele České asociace pojišťoven dlouhodobě plánované jednání s členem Podvýboru pro bankovníctví, pojišťovnictví a finanční trhy, poslancem A. B. Jednání ve věci zákona o bezpečnostní činnosti upravující pojištění bezpečnostních agentur je ve veřejném zájmu. Dále uvedl, že se pokoušel dohodnout změnu termínu, nicméně z důvodů časového zaneprázdnění poslance jednání přesunout nelze. Žalobce rovněž uvedl, že se na něj má správní orgán I. stupně obrátit, pokud bude chtít doplnit další důkazy.

Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 16.03.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-16, vyplývá, že správní orgán I. stupně v tento den provedl ústní jednání o přestupku bez přítomnosti žalobce, neboť tento se bez náležité omluvy nedostavil. Správní orgán I. stupně nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Třetí omluvu žalobce správní orgán I. stupně posuzoval jako celek. Žalobce se již dvakrát omluvil z důvodu zdravotních komplikací. Třetí omluva byla zdůvodněna pracovní schůzkou, kterou žalobce nadto nijak nedoložil, a to přestože byl o této skutečnosti poučen. Z těchto důvodů správní orgán I. stupně třetí omluvu neakceptoval a provedl ústní jednání o přestupku v nepřítomnosti žalobce. S ohledem na nařízení ústního jednání rovněž na den 23.03.2016 správní orgán I. stupně posečkal s vydáním rozhodnutí do tohoto nařízeného termínu. Správní orgán I. stupně uvedl, že dostaví-li se žalobce k dalšímu termínu ústního jednání, bude mít možnost seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a bude se moci k prováděným důkazům vyjádřit. Z protokolu o ústním jednání rovněž plyne, že správní orgán provedl důkaz listinou, a to přestupkovým spisem Policie ČR. Pro vyhodnocení správnosti měření vložil správní orgán I. stupně do snímku č. 6668 radarový svazek „Měření zprava“ a do spisu byl vložen CD nosič s návodem k obsluze silničního rychloměru zn. RAMER 10C a Vyhodnocení záznamu měření.

Dne 23.03.2016 zaslal žalobce prostřednictvím e-mailu omluvu z jednání nařízeného na tentýž den (dále jen „čtvrtá omluva“), a to z důvodu nutnosti vyhledání stomatologické ambulance – pohotovosti kvůli akutnímu velmi bolestivému problému. Správní orgán I. stupně k tomuto sdělení s ohledem na třetí omluvu, jež nebyla posouzena jako náležitá, nepřihlížel a pokračoval v protokolu o ústním jednání, ke kterému se žalobce po řádném předvolání bez náležité omluvy nedostavil. Téhož dne bylo poté vydáno prvostupňové rozhodnutí. Přípisem ze dne 24.03.2016, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 29.03.2016, žalobce doložil lékařskou zprávu, resp. výměnný list – poukaz ze dne 23.03.2016, zpracovaný MUDr. L. V., stomatoložkou zdravotního zařízení CARE MEDICO s.r.o. V lékařské zprávě bylo uvedeno, že žalobce přišel na akutní zubní ošetření, přičemž byl ošetřen na klinice DENTMEDICO Praha.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 25.04.2016 prostřednictvím e-mailu blanketní odvolání, které potvrdil písemností doručenou dne 03.05.2016. Ta však neobsahovala jeho podpis.

Správní orgán I. stupně následně žalobce vyzval prostřednictvím přípisu nazvaného jako „Odvolání – výzva k doplnění podání“ ze dne 05.05.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-22 (dále jen „Výzva“), k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě 5 kalendářních dní od obdržení Výzvy. Tato Výzva byla žalobci doručena dne 16.05.2016. Žalobce na základě předmětné Výzvy doplnil na svém odvolání prostřednictvím písemnosti ze dne 25.04.2016 (doručené správnímu orgánu I. stupně dne 24.05.2016) pouze podpis. Správní orgán I. stupně dále postoupil spisový materiál k posouzení žalovanému.

Dne 31.05.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím e-mailu doručeno odvolání žalobce proti usnesení ze dne 05.05.2016, č.j. MMJ/OD/26876/2015-22. V tomto bylo uvedeno: „(...) v souladu s ust. § 76 ods.t 5 zák. č. 500/2004 Sb. (...) se odvolávám v celém rozsahu proti výše označenému usnesení výše označeného správního orgánu (...) ze dne 05.05.2016, doručeného mně dne 18.05.2016. Odvolání doplním po poradě s mým právním zástupcem do 15 dní.“ Toto bylo následně potvrzeno dopisem s totožným obsahem, doručeném dne 07.06.2016. Dne 10.06.2016 postoupil správní orgán I. stupně toto odvolání žalovanému. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že odvolání směřovalo proti Výzvě k doplnění odvolání podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Výzva však nebyla učiněna formou usnesení, proti kterému by bylo možné podat odvolání. Výzva ani neobsahovala poučení o možnosti odvolání. Žalovaný se proto odvoláním proti Výzvě nezabýval. Žalobce nedoplnil své blanketní odvolání, a proto žalovaný vycházel z toho, že se žalobce domáhal zrušení celého rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Žalovaný následně odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Průběh jednání

Žalobce při jednání především odkázal na žalobu a repliku. Zdůraznil, že první okruh námitek směřuje proti vadám řízení před správním orgánem I. stupně, který nesprávně posoudil a neuznal jeho omluvy z ústního jednání. Druhý okruh námitek pak směřoval proti tomu, jakou formu by měla mít výzva k doplnění náležitostí odvolání.

Žalovaný především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobce se vždy z ústního jednání omlouval až na poslední chvíli, přičemž správní orgán I. stupně opakovaně jeho omluvu akceptoval, čímž mu poskytl dostatek prostoru se jednání zúčastnit. K námitkám, týkajícím se formy výzvy k doplnění odvolání, žalovaný uvedl, že žalobce ani dodatečně neuplatnil konkrétní odvolací námitky, ačkoliv tak mohl učinit až do vydání rozhodnutí žalovaného. Ani v žalobě pak konkrétně neuvedl, o jaké konkrétní odvolací námitky se mělo jednat.

VII.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v posuzovaném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými

důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména

tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že se závěry

žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Za stěžejní považoval soud posouzení námitky týkající se neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání před správním orgánem I. stupně. S tím pak souvisí i další námitka, že žalobci nebylo v důsledku konání ústního jednání bez jeho přítomnosti umožněno seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Řádně předvolaný účastník je ten, kterému je dle ustanovení § 59 správního řádu, předvolání doručeno do vlastních rukou alespoň pět dní přede dnem konání ústního jednání. Náležitou omluvou je taková omluva, která došla správnímu orgánu s dostatečným časovým předstihem a která byla odůvodněna důležitými důvody. Obě tyto podmínky musí být naplněny současně.

Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tento článek Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků

svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také článek 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v článku 38 odst. 2 Listiny se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost článku 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v článcích 37 a 38 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

Je tedy zřejmé, že povinnost správního orgánu provést v prvním stupni přestupkového řízení ústní jednání a umožnit obviněnému, aby se tohoto jednání mohl zúčastnit, představuje realizaci jednoho z esenciálních práv obviněného z přestupku. Toto právo však není bezbřehé a zákon blíže stanovuje, že za určitých okolností je možné provést ústní jednání i v nepřítomnosti obviněného. Dle názoru soudu pak posouzení, zda byly v daném případě zjištěny důvody pro jednání v nepřítomnosti žalobce, spočívá zejména ve výkladu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ve slovech „bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“.

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z tohoto přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak i ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 10/2013 – 32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat.

Jak bylo zmíněno již výše, tak přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota

spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin, a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí (obdobně viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.10.2013, č.j. 51 A 14/2012-24).

Správní orgán má s ohledem na vše výše uvedené povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 01.08.2013, č.j. 9 As 90/2012 - 31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem čtyřikrát. V prvním případě (předvolání na den 03.02.2016) se z ústního jednání omluvil v den jeho konání e-mailem z důvodu zhoršení zdravotních problémů a šest dní poté písemně doplnil, že v den ústního jednání byl u lékaře, k čemuž doložil rovněž kopii lékařské zprávy a receptu. Z obsahu správního spisu, jakož i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, přitom nelze navzdory tvrzení žalobce shledat, že by správní orgán I. stupně tuto v pořadí první omluvu žalobce vyhodnotil jako nenáležitou. Obdobná situace se opakovala i ve druhém případě (předvolání na den 25.02.2016). Žalobce uvedl, že se cítí špatně a že se mu vrací nemoc, které čelil předcházející týden. Tuto skutečnost následně doložil po šesti dnech kopií lékařské zprávy, dle které byl vyšetřen na interní ambulanci pro akutní potíže. S ohledem na opakované omluvy žalobce ze zdravotních důvodů správní orgán I. stupně jej následně předvolal k ústnímu jednání na den 16.03.2016 nebo na den 23.03.2016. Ze třetího jednání (nařízeno na den 16.03.2016) se žalobce omluvil písemně dne 09.03.2016, a to z důvodu „jednání s členem Podvýboru pro bankovníctví, pojišťovnictví a finanční trhy poslancem A. B.“, přičemž toto jednání bylo dle něj „ve veřejném zájmu“ a „z důvodů časového zaneprázdnění pana poslance jednání přesunout nelze“.

V této své třetí omluvě žalobce uvedl, že v případě zájmu správního orgánu I. stupně je schopen předložit další důkazy. Samostatně však další důkazy k prokázání této skutečnosti správnímu orgánu I. stupně nedoložil. Správní orgán I. stupně tuto omluvu nepovažoval za náležitou, neboť se žalobce opakovaně z nařízených termínů ústních jednání omluvil a ve třetím případě dal přednost svým pracovním záležitostem před nařízeným ústním jednáním. Z těchto důvodů dne 16.03.2016 provedl ve věci ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Ve věci bylo nařízeno rovněž jednání na den 23.03.2016, a proto posečkal správní orgán I. stupně s vydáním rozhodnutí do tohoto dne. Dne 23.03.2016 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím e-mailu omluvu z jednání z důvodu vyhledání stomatologické ambulance. Písemně byla tato omluva včetně lékařského potvrzení žalobce doručena správnímu orgánu I. stupně dne 29.03.2016. S ohledem na to, že jeho třetí omluva nebyla shledána jako náležitá, správní orgán I. stupně ke čtvrté omluvě nepřihlédl a vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí.

Soud k věci dále uvádí, že Nejvyšší správní soud se již v řadě svých rozsudků vyjadřoval k tomu, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, avšak omluva musí být učiněna bezodkladně (viz

rozsudek ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66) a obviněný ji musí odůvodnit (viz rozsudek ze dne 22.02.2006, č.j. 1 As 19/2005-71). Těmto požadavkům omluva žalobce ze třetího nařízeného ústního jednání vyhověla, neboť se omluvil předem a jako důvod uvedl pracovní jednání.

Krajský soud však současně dodává, že pokud jde o omluvu z nařízeného ústního jednání, obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí. V posuzovaném případě žalobce ke své třetí omluvě pojednávající o jednání v Poslanecké sněmovně žádný doklad nepřipojil, a to ani zpětně. Přitom ani z omluvy samotné ani z kontextu událostí není zřejmé, že by nějaká okolnost žalobci bránila důkaz o svém předem plánovaném jednání v Poslanecké sněmovně předložit. Žalobce v rámci své třetí omluvy uvedl, že je schopen doložit další důkazy, pokud se na něj správní orgán I. stupně obrátí. V této skutečnosti však nelze spatřovat sebemenší pochybení správního orgánu. Je především věcí žalobce jakožto obviněného z přestupku, aby v případě omluvy z jednání důvod takové omluvy dostatečně odůvodnil a rovněž i prokázal. Správnímu orgánu neplyne žádná povinnost dotazovat se obviněného na další prokázání důvodnosti omluvy z nařízeného ústního jednání. Pokud žalobce tuto svou ze zákona plynoucí povinnost zanedbal, jde takové jednání čistě k jeho tíži. Nutno také zdůraznit, že správní orgán není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 4 As 128/2014-26). Žalobce tudíž měl vyvinout aktivní snahu zjistit, zda byla jeho třetí omluva v pořadí správním orgánem přijata jako náležitá. Neučinil-li tak, přičítají se nepříznivé následky zcela k jeho tíži.

Je třeba vyjít i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.05.2009, č.j. 7 As 28/2009-99. Nejvyšší správní soud vyslovil, že důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat taktéž z hlediska jejího pořadí,

obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku. Hodnocení tedy provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně musel vzít v úvahu i to, že šlo v pořadí již o třetí omluvu z nařízeného jednání a že žalobce navzdory tomu upřednostnil pracovní záležitosti před záležitostmi úředními (srov. např. rozsudky ze dne 14.05.2009, č.j. 7 As 28/2009-99, ze dne 25.01.2010, č.j. 2 As 8/2009-95, či rozsudek ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66). Správní orgány jsou přitom oprávněny posoudit důvodnost omluvy z jednání a v případě obstrukčních snah obviněného z přestupku uskutečnit ústní jednání v jeho nepřítomnosti (viz ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona).

Krajský soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musely by být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23). Právě posledním dvěma požadavkům přitom nevyhověla třetí omluva žalobce v nyní posuzovaném případě. Krajský soud v tomto směru nesnižuje přínosnost zaměstnání žalobce a důležitost jeho případného jednání v Poslanecké sněmovně, nicméně na druhou stranu je nutné uvědomovat si vážnost vzneseného obvinění z přestupku a relativně krátké prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek. Časové možnosti oprávněných úředních osob a jejich snaha o nalezení vhodného termínu pro ústní jednání v harmonogramu činnosti správního orgánu taktéž není zcela bezmezná. Jak již soud uvedl výše, institut omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoliv má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že soustavné omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tomu tak nestalo, je proto zcela namístě po obviněném, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud možno předem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.02.2013, č.j. 9 As 101/2012-60).

Uznal-li již v řízení správní orgán I. stupně žalobci dvě jeho omluvy a tím vyšel žalobci v jistém ohledu vstříc, bylo možné u následných omluv uplatnit striktnější požadavky. V případě třetí omluvy však žalobce tuto pouze vágně zdůvodnil účastí na jednání v Poslanecké sněmovně. Nejenom že žalobce upřednostnil své pracovní záležitosti před záležitostmi úředními, nýbrž taktéž tvrzený důvod omluvy včas (a to ani zpětně) nikterak důkazně nedoložil. Proto učinil správní orgán I. stupně správně, když žalobcovu třetí omluvu neakceptoval jakožto nepodloženou a ústní jednání ve věci provedl bez jeho přítomnosti. Správní orgán přitom ani nemusel hodnotit podrobněji důležitost žalobcem uváděného důvodu, neboť omluvu, která není jakkoliv podložena, nelze označit za náležitou. Správní orgán I. stupně rovněž vyšel žalobci vstříc v tom smyslu, že vyčkal vydání rozhodnutí až do dne nařízeného čtvrtého ústního jednání (23.03.2016), aby mu ponechal možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, ačkoliv již třetí omluvu vyhodnotil jako nenáležitou. Žalobce však svou čtvrtou omluvou v pořadí (resp. třetí z akutních zdravotních důvodů) pouze potvrdil účelovost svého jednání v rámci správního řízení. S ohledem na skutečnost, že správním orgánem I. stupně byla již třetí omluva považována za nenáležitou, nebyl povinen k následně doložené čtvrté omluvě přihlížet a mohl tak ve věci rozhodnout. Zdejší soud je tedy přesvědčen, že žalobce o své procesní právo nepřišel vadným postupem správního orgánu I. stupně, nýbrž se o něj připravil sám zvolenou procesní taktikou. Jeho postoj v průběhu celého přestupkového řízení (zejména opakované omluvy) totiž svědčí o obstrukčních snahách žalobce působit průtahy v řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku.

Pokud se týká žalobcem citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15.04.2016, č.j. 33 A 12/2015-41, je třeba podotknout, že předmětný rozsudek se týkal skutkově zcela odlišné situace. Obviněnému z přestupku nebyla jako důvodná vyhodnocena první omluva z nařízeného ústního jednání, která byla ze strany obviněného zdůvodněna závažnou technickou závadou na vozidle při cestě z Bulharska do České republiky. V případě žalobce se však nejednalo o první omluvu z jednání, nýbrž o omluvu v pořadí již třetí, která nadto nebyla nikterak důkazně prokázána, přičemž předcházející dvě omluvy byly žalobci správním orgánem I. stupně bez dalšího uznány jako náležité. Správní orgán I. stupně tedy předestřený důvod omluvy posuzoval rovněž s ohledem na dosavadní průběh řízení a dospěl ke správnému závěru o nenáležitosti předmětné třetí omluvy.

Vzhledem k výše uvedenému se proto zdejší soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud proto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

Soud pak nepovažoval za důvodnou ani námitku porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.02.2010, č.j. 8 Afs 21/2009–243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.03.2016, č.j. 9 As 226/2015 - 44).

Předmětné ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 01. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 - 21).*“

Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Soud ve správním spise ověřil, že všechna předvolání adresovaná žalobci obsahovala mj. poučení, že je žalobce povinen se včas dostavit na určené místo a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl žalobce poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, že bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Po skončení ústního jednání dne 23.03.2016 (resp. 16.03.2016) nebyly opatřovány žádné další podklady rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce bez náležité a důvodné omluvy nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pak není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 7/2016 – 22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 7/2016 – 22).

Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č.j. 8 As 54/2013-29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26.06.2013, č.j. 9 As 177/2012–28, ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 240/2015-58, či ze dne 09.06.2016, č.j. 6 As 79/2016-24.

K námitce přípustnosti odvolání proti Výzvě k doplnění odvolání uvádí krajský soud následující.

Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

Podle ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu může správní orgán lhůtu jím určenou na žádost účastníka za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.

Krajský soud k tomuto uvádí, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 06.03.2009, č.j. 1 As 4/2009-53, „(...) s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něhož se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“ Správní orgán tak v případě odstraňování nedostatků odvolání postupuje primárně podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, nikoliv podle ustanovení § 39 správního řádu (jak se mylně domnívá žalobce), a to rovněž tehdy, pokud účastník řízení uvede, že odvolání doplní v jím uvedené lhůtě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.03.2017, č.j. 5 As 291/2016-34). Správní orgán I. stupně tedy uvedené povinnosti dostal a jednal správně, když v případě podání blanketního odvolání žalobcem postupoval podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu a vyzval jej k doplnění odvolání ve lhůtě pěti dnů.

Pokud se týká formy Výzvy k doplnění odvolání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, je třeba odkázat na ustanovení § 76 odst. 1 správního řádu, dle kterého

v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením. Usnesením ve smyslu tohoto ustanovení tedy rozhoduje správní orgán v případech stanovených správním řádem nebo jiným zákonem. Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu však nestanoví povinnou formu výzvy k doplnění odvolání usnesením, nýbrž ponechává zcela na vůli správního orgánu, jakou formu této výzvy zvolí. Případná praxe jiných správních orgánů, jež v případě výzvy k doplnění odvolání používají formu usnesení, nemůže žalobci zakládat jakékoliv legitimní očekávání. Zvolil-li správní orgán I. stupně u Výzvy formu prostého přípisu, pak mu nelze vytknout pochybení. Proti Výzvě ve formě přípisu není přípustné podávat odvolání. Podal-li žalobce takové (blanketní) odvolání proti výzvě byl postup žalovaného, který k takovému odvolání nepřihlédl, zcela opodstatněný. Bylo-li tedy odvolání proti Výzvě samo o sobě nepřípustné, nevznikla žalovanému (či správnímu orgánu I. stupně) navzdory přesvědčení žalobce ani povinnost vyzvat žalobce k odstranění vad takového podání.

Pro úplnost je však třeba posoudit, zda odvolání žalobce proti Výzvě bylo možné dle jeho obsahu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu považovat za žádost o prodloužení lhůty podle ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu. Žádostí o prodloužení lhůty by se správní orgán I. stupně byl povinen zabývat a posoudit, zda lhůta k doplnění odvolání byla přiměřená. Žalobce ve svém odvolání proti Výzvě uvedl, že se odvolává v celém rozsahu proti usnesení ze dne 05.05.2016, přičemž odvolání doplní po poradě s právním zástupcem do 15 dní. Žalobce tedy výslovně nežádal o prodloužení pětidenní lhůty k doplnění odvolání. Z obsahu tohoto blanketního odvolání proti Výzvě není znatelné, že by žalobce skutečně brojil proti nepřiměřeně krátké lhůtě k doplnění odvolání, k čemuž by správní orgány musely přihlížet. Žalobce měl možnost bránit se vůči jím subjektivně vnímané nepřiměřenosti stanovené lhůty k doplnění odvolání institutem žádosti o prodloužení lhůty podle ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu, avšak této možnosti nevyužil. Ani v průběhu řízení o odvolání neučinil žádný úkon, z jehož obsahu by bylo možné takovou žádost dovodit. Žalobce se uchýlil k pouhému blanketnímu a ničím blíže nezduodněnému odvolání proti Výzvě, po kterém však zůstal na základě vlastní vůle zcela pasivní a ničeho dále netvrdil. Toto jednání však není možné přičítat k tíži správním orgánům.

Pokud se týká požadavku na přiměřenost lhůty, odkazuje zdejší soud např. na závěry Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 29.04.2011, č.j. 57 A 12/2010-106, dle kterých: *„Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými požadavky věty druhé § 39 odst. 1 správního řádu (nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků). Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést.“* Krajský soud má za to, že se v posuzovaném případě nejednalo o nikterak složitou věc a lhůta k prostudování prvostupňového rozhodnutí byla pro žalobce zcela dostatečná. Prvostupňové rozhodnutí totiž bylo žalobci doručeno dne 08.04.2016, proti němu se odvolal dne 25.04.2016, přičemž ke stanovení uvedené lhůty došlo výzvou ze dne 05.05.2016, doručenou dne 16.5.2016. S přihlédnutím k obsahu správního spisu tedy soud považoval lhůtu pěti kalendářních dnů od doručení Výzvy za zcela přiměřenou, neboť žalobce měl dostatek času se od doručení prvostupňového rozhodnutí ve stanovené lhůtě k tomuto vyjádřit. Na podporu posouzení stanovené lhůty jako přiměřené lze odkázat na

ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán, který vydal odvoláním napadené rozhodnutí, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili.

Je třeba zdůraznit, že od doby, kdy žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně odvolání proti Výzvě (tj. 24.05.2016), do dne rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (tj. 14.06.2016) uplynulo 21 dnů. Žalobci nic nebránilo, aby v uvedené době, která značně přesahuje jím požadovaných 15 dnů k doplnění odvolání v původně podaném blanketním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, uvedené doplnění odvolání učinil. Žalobce však v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní překážky, jež by mu bránily v doplnění odvolání, ani žádný takový důvod nedoložil. V replice k vyjádření žalovaného pouze neurčitě uváděl, že se jeho právní zástupce nacházel prokazatelně od 01.05.2016 v zahraničí. Toto své tvrzení však nikterak důkazně nedoložil a ani tímto neargumentoval v průběhu správního řízení. Lze tedy uzavřít, že to byl právě žalobce, kdo byl v průběhu řízení pasivní, neboť i v jím požadované 15 denní lhůtě k doplnění odvolání či případně později do okamžiku rozhodnutí žalovaného své blanketní odvolání o odvolací důvody nedoplňil. Všechny nastíněné okolnosti případu ukazují spíše na účelovost jednotlivých kroků žalobce a uplatňované argumentace, která se žádným způsobem nepokouší zpochybnit správnost samotného hmotněprávního posouzení věci správními orgány. Krajský soud je přesvědčen o tom, že žalobce měl fakticky mnohem delší lhůtu k doplnění odvolání, než sám v blanketním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požadoval. Do okamžiku rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání však žalobce neuplatnil žádný relevantní důvod ani důkaz zpochybňující závěry správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku, jež mu byl kladen za vinu. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se žalovaný odvoláním žalobce zabýval ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu i bez výslovně uplatněných odvolacích námitek, když přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, s právními předpisy. Pokud žalobce z vlastní vůle své blanketní odvolání v poskytnuté lhůtě nedoplňil a ani výslovně nežádal o prodloužení stanovené lhůty k jeho doplnění, nelze žalovanému ničeho vytknout. S ohledem na vše výše uvedené tedy krajský soud neshledal ani námitku nereagování správních orgánů na odvolání proti Výzvě za důvodnou.

Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že správní orgán I. stupně v řízení přesně a úplně zjistil skutkový stav věci. Žalobce přitom v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudy, nenabídl žádnou vlastní verzi skutkového děje, přičemž tuto rovněž nikterak důkazně nepodložil. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil žalobce, byla prokázána oznámením o přestupku sepsaným na místě, při jehož sepsování Policie ČR identifikovala žalobce, který rovněž tuto písemnost podepsal. Překročení maximální povolené rychlosti bylo v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu radarového měření je zřejmé, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. Ze záznamu z radarového měření je patrné rovněž výrobní číslo radaru 12/0023, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do

22.02.2016 (k měření došlo dne 06.12.2015), deklarující, že radar měl v době měření požadované metrologické vlastnosti. Ve správním spise je rovněž založen snímek č. 6668 s radarovým svazkem „Měření zprava“, jakož i vyhodnocení záznamu měření a návod k obsluze silničního rychloměru zn. RAMER 10C. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce skutečně řídil motorové vozidlo rychlostí o 58 km/h vyšší, než byla maximální povolená rychlost na dané pozemní komunikaci. Provedení jiných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, by pak byl naprosto zbytečný (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

Žalobce v řízení před správními orgány ani v řízení před zdejším soudem neuvedl žádné konkrétní námitky, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnil. Případné pochybnosti nejsou patrné ani z žádných jiných okolností případu. Ostatně záznam z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nikterak neodlišuje od výstupů z radarových měření, s nimiž zdejší soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu. Způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je v maximální míře automatizován. Žádné doplňování dokazování nebylo za daných okolností nezbytné. Skutkový stav byl dle názoru zdejšího soudu zjištěn zcela dostatečně, tudíž byla námitka nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný stav vyhodnocena jako nedůvodná.

Krajský soud v této souvislosti podotýká, že žalobce v podané žalobě uvedl pouze obecná a nekonkrétní tvrzení stran nezabývání se skutkovými otázkami ze strany žalovaného. S ohledem na skutečnost, že žalobce ve věci podal pouze blanketní odvolání bez uplatnění konkrétních skutkových námitek, neměl žalovaný možnost se těmito otázkami blíže zabývat. V podané žalobě však žalobce namítal fakticky pouze vady procesního charakteru, které v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí shledány nebyly. Konkrétní skutkové námitky žalobce v žalobě nijak blíže nespecifikoval a neopatřil tato tvrzení ani žádnými důkazy. Takové námitky žalobce tedy nemohly být úspěšné taktéž s ohledem na jejich obecnost. Soud posuzuje námitky v té míře obecnosti, v níž byly formulovány. Míra podrobnosti jednotlivých námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

Pokud se týká námitky ve věci absence materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který s vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 58 km/h, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Jak správně uvedl správní orgán I. stupně, právě nepřizpůsobení rychlosti a překračování nejvyšší dovolené rychlosti patří mezi hlavní faktory vzniku dopravních nehod. V posuzovaném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení

konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Krajskému soudu tudíž není zřejmé, jak konkrétně mohla v případě žalobce nastat absence materiálního znaku přestupku. Totéž platí i v případě tvrzené možné absence zavinění. Soud zcela souhlasí se závěry prvostupňového rozhodnutí, kdy k odpovědnosti za předmětný přestupek stačí již zavinění z nedbalosti, a to z nedbalosti nevědomé. Žalobce ani v tomto případě nenabídl konkrétní zdůvodnění tohoto svého tvrzení, přičemž možná absence zavinění nikterak nevyplývá ani z předloženého správního spisu. Tvrzené nestandardní jednání příslušníků Policie ČR je poté opětovně pouze nepodloženým konstatováním žalobce, k jehož prokázání nepředložil žádné relevantní důkazy. I tato námitka proto zůstala pouze v rovině obecného tvrzení, které nebylo možné ztotožnit a prokázat ani z obsahu správního spisu. Pokud se týká výše sankce, má zdejší soud za to, že správní orgán I. stupně podrobně a komplexně vyhodnotil jednotlivé přitěžující i polehčující okolnosti, z nichž poté vyvodil sankce v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí. S ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu žalobce považuje zdejší soud uložené sankce za zcela odpovídající a postačující ke sjednání nápravy, přičemž neshledal ve výši uložených sankcí jakoukoliv nepřiměřenost. V postupu správních orgánů při zvažování výše sankce tak nelze shledat pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud proto nevyhodnotil žádnou z žalobcem obecně uplatněných skutkových námitek jako důvodnou.

S ohledem na vše výše uvedené nemohl poté soud přisvědčit ani tvrzení žalobce, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána v rozporu se základními právními principy, výkladovými právními metodami a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR. Zdejší soud neshledal v postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného žádné vady, přičemž bylo rovněž dospěno ke správným a dostatečně odůvodněným závěrům, jež měly oporu ve správním spise.

VIII. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.